

راهنمای کامل استفاده از فعل‌ها

فعل‌ها (Verbs) به عنوان قلب و مرکز اصلی جملات و نوشته‌ها، نشان می‌دهند که فاعل (Subject) چه کاری انجام می‌دهد یا چه احساسی دارد. آنها تنها بخشی هستند که برای ساختن یک جمله، ضروری‌اند. از آنجایی که فعل‌ها در زبان انگلیسی بسیار مهم هستند، قوانین بیشتری نسبت به انواع دیگر کلمات دارند، که همین مورد می‌تواند یادگیری فعل‌ها را در انگلیسی کمی گیج‌کننده کند.

در ادامه ما همه نکاتی را که در مورد فعل‌ها، از جمله انواع مختلف آن‌ها، شکل‌های مختلف هرکدام، نحوه صرف فعل‌ها در زمان‌های مختلف، و چند نکته تخصصی برای نحوه استفاده از آن‌ها که هنگام نوشتن و صحبت کردن باید بدانید، در اختیار شما قرار می‌دهیم.

فعل چیست؟

فعل‌ها کلماتی هستند که فعالیت‌ها و اعمال مختلف از جمله جسمانی و یا ذهنی را توصیف می‌کنند. فعل‌هایی مانند (be, become, or exist)، بودن را نیز توصیف می‌کنند. برخی از فعل‌ها نیز به عنوان افعال کمکی برای تغییر زمان یک فعل دیگر کاربرد دارند. این فعل‌های کمکی می‌توانند یک عبارت مثبت را با کلماتی مانند (not) به یک عبارت منفی تغییر دهند.

هر جمله حداقل به یک فعل نیاز دارد. اگر فعل وجود نداشته باشد، جمله ما یک جمله ناقص است. به جز جمله‌های امری، یک جمله به فاعل و یا همان انجام دهنده کار در جمله نیز، نیاز دارد.

انواع فعل‌ها

فعل‌های Dynamic

بیشتر فعل‌ها یک عمل یا فعالیت فیزیکی (چیزی بیرونی که می‌توان آن را دید و یا شنید) را توصیف می‌کنند. این فعل‌ها به عنوان **فعل‌ها Dynamic** شناخته می‌شوند. فعل‌های زیر نمونه‌هایی از فعل‌های Dynamic هستند:

walk, laugh, swim, play, eat, drink, sing, dance, talk, say

اعمال زیادی در ذهن و احساسات ما اتفاق می‌افتد که بیرونی نیستند. فعل‌هایی که اعمال ذهنی یا درونی را توصیف می‌کنند، همچنان نوعی از فعل‌های Dynamic هستند. این فعل‌ها تغییر و تحول را توصیف می‌کنند. به عنوان مثال:

consider, guess, change, grow, live, endure, succeed, fail

فعل‌های Stative

در مقابل فعل‌های Dynamic، **فعل‌های Stative** قرار دارند. فعل‌های Stative، حالت یا احساسات فاعل را از جمله چیزهایی که دوست دارند و یا نمی‌پسندند را، توصیف می‌کنند.

want, need, prefer, love, hate, like, dislike, seem, understand, know, believe, involve

یکی از مهم‌ترین نکات فعل‌های Stative این است که آن‌ها را نمی‌توانید در زمان‌های استمراری به کار ببرید. فعل‌های Stative در زمان‌های ساده و یا گاهی اوقات در زمان‌های کامل استفاده می‌شوند.

نکته و تا حدی مشکل فعل‌های Dynamic و Stative در این است، که برخی از فعل‌ها بنا بر استفاده و معنایی که در جمله دارند، می‌توانند Dynamic و یا Stative باشند. به عنوان مثال، فعل (Be) یکی از این نوع فعل‌ها است. در ادامه این نکته را دقیق‌تر بررسی خواهیم کرد.

فعل‌هایی که هم می‌توانند Dynamic و هم Stative باشند.

بسیاری از فعل‌ها بیش از یک معنی دارند، بنابراین می‌توان از آن‌ها هم به عنوان یک فعل Dynamic و یا Stative استفاده کرد. این فعل‌های حسی شامل (see, hear, taste, smell, feel) می‌شوند. هنگامی که فعل‌های حسی به عنوان یک عمل غیرارادی استفاده می‌شوند، به عنوان یک فعل Stative به شمار می‌آیند.

I can't **see** without my glasses.

Cake still **tastes** great even if it's not your birthday.

هنگامی که فعل‌های حسی برای یک عمل اختیاری، رویدادی خاص، عمدی و یا موقتی استفاده می‌شوند، به عنوان یک فعل Dynamic به شمار می‌آیند. از این رو می‌توان آن‌ها را در زمان‌های استمراری استفاده کرد.

I haven't been **seeing** well since I lost my glasses.

We were **tasting** cakes for the wedding all afternoon.

بدین ترتیب، برخی از فعل‌های حسی معانی دیگری نیز دارند، به خصوص اگر بخشی از یک عبارت و یا فعلی مرکب باشند. این بدان معنی است که اغلب، آن‌ها به عنوان فعل‌های Dynamic عمل می‌کنند.

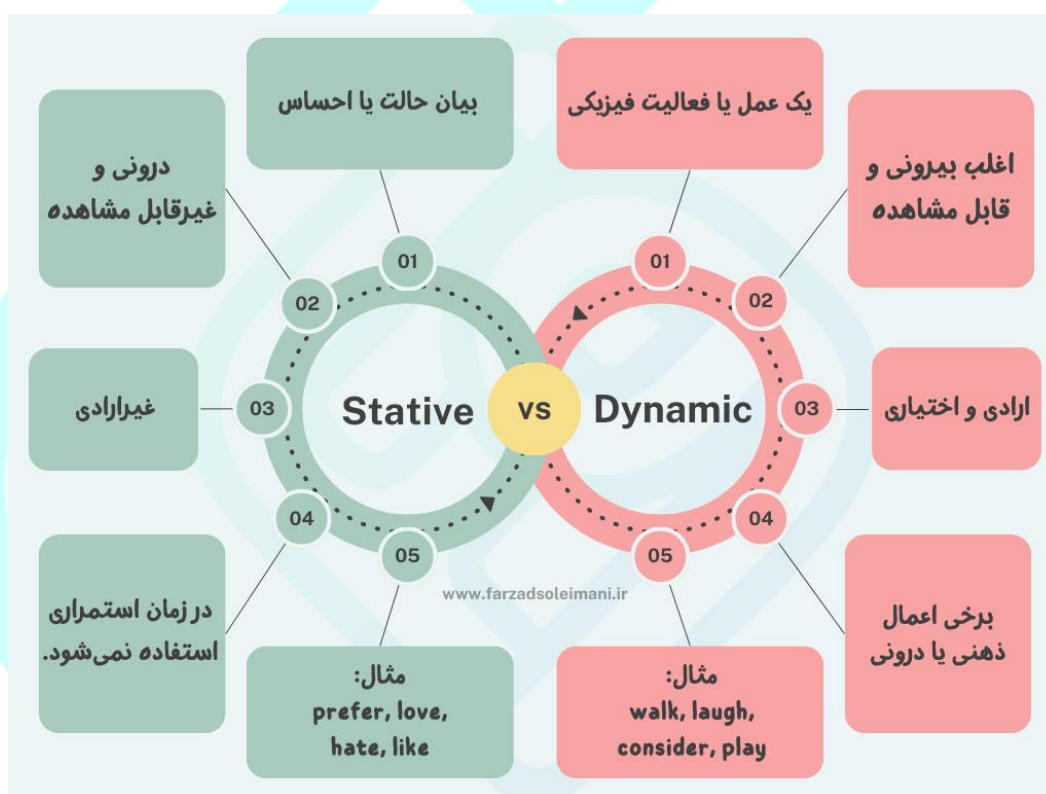
افعال دیگر، مانند think, have، و مهم‌تر از همه be، از همان قوانین فعل‌های حسی که به ارادی و یا غیرارادی بودن اتفاق‌ها اشاره دارند، پیروی می‌کنند و بسته به نحوه استفاده از آن‌ها در جمله‌ها، آن‌ها می‌توانند Dynamic و یا Stative باشند.

I think toads are better than frogs.(Stative)

All morning I was thinking about how toads are better than frogs.(Dynamic)

I have a ten-year-old dog.(Stative)

I am having a party for my dog's eleventh birthday.(Dynamic)

فعل‌های کمکی

فعل‌های کمکی در انگلیسی برای تغییر زمان، صیغه و یا حالت فعل دیگر استفاده می‌شوند. هنگامی که از فعل‌های کمکی استفاده می‌شود، همیشه یک فعل اصلی وجود دارد که عمل اصلی آن فعل را نشان می‌دهد. با این حال، صرف فعل کمکی باید به درستی انجام شود.

فعل‌های کمکی اصلی have, be و do هستند. در ادامه هر کدام از این فعل‌های کمکی را بررسی می‌کنیم و نحوه صرف هر کدام را بررسی می‌کنیم.

فعل‌های کمکی Modal

برخی از افعال کمکی برای نشان دادن ضرورت، امکان یا قابلیت (necessity, possibility, or capability) انجام یک کار و یا اتفاق افتادن چیزی به فعل دیگری اضافه می‌شوند. مانند سایر فعل‌های کمکی، افعال کمکی Modal، فعل اصلی جمله نیستند، اما معنای آن را کمی تغییر می‌دهند. برخی از مثال‌های رایج فعل‌های کمکی Modal عبارتند از: can, may, could, should, would, must, ought, and might.

فعل‌های مرکب (فریزالورب)

فعل‌های مرکب، عباراتی منحصر بفرد هستند که اغلب از دو یا چند کلمه تشکیل شده‌اند و معنای کلمات تشکیل دهنده را تغییر می‌دهند تا به شکل فعل عمل کنند. به عنوان مثال، فعل (Get) هنگامی که با انواع حروف اضافه ترکیب می‌شود، فعل‌های مرکب مختلفی را می‌سازد.

When the bus stops, passengers **get out** on the sidewalk.

After losing his job, he's **getting by** on savings.

نکته مهمی که باید در مورد فعل‌های مرکب به خاطر بسپارید این است که آن‌ها به عنوان یک فعل کامل عمل می‌کنند، بنابراین شما می‌توانید آن‌ها را با سایر فعل‌ها و حروف اضافه استفاده کنید. با این حال، هنگامی که یک فعل مرکب را صرف می‌کنید، فقط بخشی از آن فعل را که در واقع یک فعل است، مانند (Get)، را باید صرف کنید.

دسته بندی فعل‌ها

فعل‌های متعدی، لازم و دو مفعولی به فعل‌هایی گفته می‌شود که به همراه مفعول مستقیم و غیرمستقیم می‌آیند. مفعول مستقیم، شخص یا چیزی است که عمل فعل بر آن انجام می‌شود، در حالی که مفعول غیرمستقیم، شخص یا چیزی است که مفعول مستقیم را دریافت می‌کند.

Lindor threw the ball to deGram.

در این مثال فاعل جمله (Lindor) و فعل (Threw) است. مفعول مستقیم (Ball) است. مفعول غیرمستقیم (deGram) است زیرا او مفعول مستقیم یا همان (Ball) را دریافت کرده است.

فعل‌هایی که از **مفعول مستقیم** یا **غیرمستقیم** استفاده **نمی‌کنند**، **لازم** (intransitive) نامیده می‌شوند. این فعل‌ها به خودی خود کامل هستند. به عنوان مثال:

go, walk, run, talk, sit, sleep, work

فعل‌هایی که فقط از **مفعول مستقیم** استفاده می‌کنند، **متعدی** (transitive) نامیده می‌شوند. آن‌ها همیشه به یک مفعول مستقیم نیاز ندارند، اما می‌توانند آن نیز داشته باشند. مانند:

clean, like, love, dislike, hate, want, learn, deserve, say

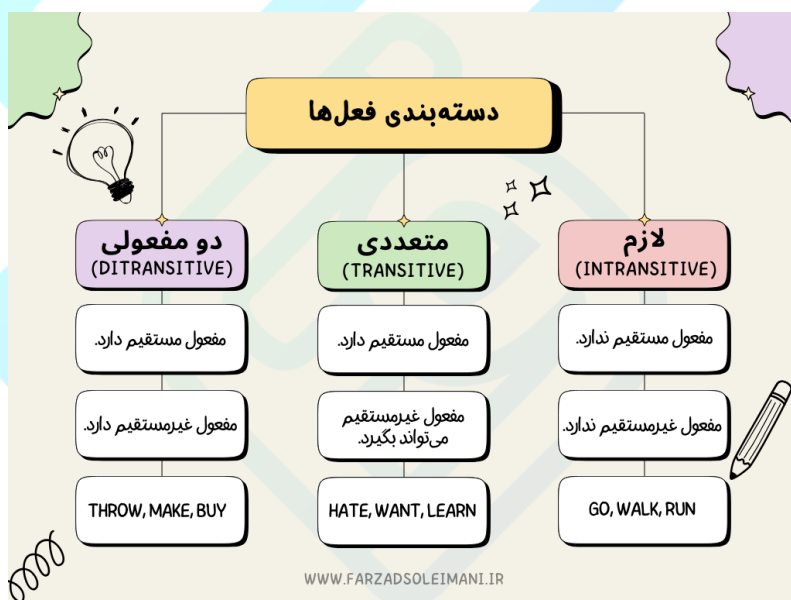
فعل‌هایی که هم از **مفعول مستقیم** و هم **غیرمستقیم** استفاده می‌کنند، **دو مفعولی** (Ditransitive) نامیده می‌شوند. آن‌ها همیشه به یک مفعول غیرمستقیم نیاز ندارند، اما می‌توانند داشته باشند. مانند:

throw, make, buy, sell, read, give, lend, bring

همانطور که یک فعل بسته به معنی می‌تواند Dynamic و یا Stative باشد، یک فعل گاهی اوقات می‌تواند متعدی و در زمان‌های دیگر به عنوان یک فعل لازم عمل کند. این فعل‌ها به عنوان **ambitransitive** شناخته می‌شوند. فعلی که هم می‌تواند متعدی باشد و هم لازم. برای مثال، اگر از کسی پرسید که گرسنه است، پاسخ‌های او شامل:

No, I already ate. (لازم)

No, I already ate a sandwich. (متعدی)

حالت معلوم و مجهول فعل‌ها

در زبان انگلیسی، فرمتی که فاعل در جمله عمل را انجام می‌دهد، به عنوان حالت معلوم شناخته می‌شود. با این حال، می‌توانید مفعول مستقیم یا غیرمستقیم را به عنوان فاعل جمله قرار دهید که در این صورت حالت مجهول ساخته می‌شود. شما می‌توانید با اضافه کردن یکی از صرف فعل‌های (Be) و قراردادن آن قبل از حالت مفعولی فعل، فعل جمله را به حالت مجهول تبدیل کنید.

Stricklen **threw** the ball to Williams. (معلوم)

The ball **was thrown** to Williams by Stricklen. (مجهول)

فعل‌های ربط

فعل ربط هر نوع فعل Dynamic و یا Stative است که مستقیماً فاعل جمله را به سایر کلمات در جمله مرتبط می‌کند. برای مثال:

Garfield is a cat.

در اینجا، (Garfield) و (a cat) دو چیز مشابه هستند، بنابراین (is) به عنوان یک فعل ربط عمل می‌کند.

اگرچه فعل be پرکاربردترین فعل ربط در زبان انگلیسی است، سایر فعل‌های ربط، مانند (seem and become) نیز رایج هستند. به مثال‌های زیر دقت کنید:

Garfield **is** in the kitchen.

Garfield **became** fat by eating lasagnas.

Garfield **seems** to hate Mondays.

فعل‌های باقاعده و بی‌قاعده

فعل‌ها شکل‌های مختلفی برای نشان دادن کاربردهای مختلف دارند؛ مانند عملی که در گذشته اتفاق افتاده است یا عملی که پیوسته و به صورت استمراری در حال اتفاق افتادن است. به طور معمول، این فرم و شکل فعل‌ها از الگوهای صرف فعل

یکسانی پیروی می‌کنند، به طوری که می‌توانید قوانین یکسانی را برای آن‌ها به کار ببرید، که به این فعل‌ها، فعل‌های باقاعده گفته می‌شود.

در مقابل برخی از فعل‌ها از این قوانین یکسان پیروی نمی‌کنند. آن‌ها **فرم‌های منحصر به فرد** خود را، بخصوص در حالت‌های گذشته ساده و حالت مفعولی دارند. به این فعل‌ها، **فعل‌های بی‌قاعده** گفته می‌شود، که یکی از رایج‌ترین این فعل‌ها، فعل (Be) است. تنها روش برای یادگیری نحوه استفاده از فعل‌های بی‌قاعده، مطالعه و تا حدی، حفظ کردن تمام شکل‌های آن‌هاست، اما قبل از صحبت در مورد شکل‌های مختلف فعل‌ها، ابتدا به فرمت استاندارد فعل‌های باقاعده می‌پردازیم.

شکل‌های فعل‌ها

قبل از یادگیری نحوه صرف فعل‌ها، ابتدا باید شکل‌های مختلف یک فعل را درک کنید و یاد بگیرید. یادگیری شکل‌های مختلف فعل‌ها به شما در صرف فعل‌های مختلف کمک می‌کند، فقط باید از فرم مناسب فعل در زمان مناسب استفاده کنید. به خاطر داشته باشید که این فرم و شکل‌ها بیشتر برای فعل‌های باقاعده جوابگو هستند. فعل‌های بی‌قاعده هر کدام شکل خاص خود را دارند.

ریشه فعل

ریشه یک فعل، شکل اصلی فعل، بدون اعمال هیچ‌گونه تغییر است. همچنین ریشه یک فعل، نشان‌دهنده زمان حال ساده برای همه چیز به جز سوم شخص مفرد است. در ادامه تغییرات ریشه افعال را در زمان‌های مختلف با یکدیگر بررسی می‌کنیم.

حالت سوم شخص مفرد در زمان حال

حالت سوم شخص مفرد در زمان حال که با فاعلهایی مانند **she**، **he**، و یا **it** استفاده می‌شود، و اغلب اوقات یک **(s-)** (به انتهای شکل ریشه فعل اضافه می‌شود).

برای فعل‌هایی که به یک حرف بی صدا و (y-) ختم می‌شوند، مانند (try, carry)، حرف (y) را حذف می‌کنید و (ies-) اضافه می‌کنید.

Try → Tries

Carry → Carries

اگر فعل به یک حرف صدadar و (y-) ختم می‌شود، مانند (say, buy)، بدون تغییر چیزی، فقط یک (s-) به آخر فعل اضافه می‌کنیم.

Say → Says

Buy → Buys

فعل‌هایی که به (ch-)، (sh-)، (x-)، (z-) و یا (s-) ختم می‌شوند، به جای (s-) به پایان فعل، (es-) اضافه می‌کنیم. برای مثال:

Watch → Watches

Kiss → Kisses

حالت گذشته ساده فعل

زمان گذشته عملی را نشان می‌دهد که قبلاً در گذشته اتفاق افتاده است. در بیشتر موارد با افزودن (ed-) به پایان ریشه ایجاد می‌شود، مگر این که فعل به (e-) ختم شود، که در آن صورت فقط (d-) را به انتهای ریشه اضافه می‌کنیم. با این حال، این نکته را به یاد داشته باشید که فعل‌های بی قاعده از این قوانین پیروی نمی‌کنند.

صفت فاعلی فعل (Present participle)

صفت فاعلی فعل برای زمان‌های استمراری و برای نشان دادن عمل و یا اتفاقی که در حال افتادن و یا انجام شدن است، استفاده می‌شود. در بیشتر موارد برای ساختن این نوع فعل، (ing-) را به انتهای شکل اصلی فعل یا همان ریشه اضافه می‌کنیم، اگرچه گاهی اوقات باید ابتدا از ریشه فعل (e-) را حذف کنید.

حالت مفعولی فعل (Past participle)

این حالت برای زمان‌های کامل (Perfect) استفاده می‌شود. قوانین این قسمت برای فعل‌های باقاعده، همانند حالت گذشته ساده است.

حالت Infinitive و Gerund فعل

اگر می‌خواهید از یک فعل به عنوان اسم (Noun) استفاده کنید، می‌توانید آن را به **Infinitive** و **Gerund** تبدیل کنید. در حالت infinitive، حرف اضافه (to) را به ابتدای ریشه فعل اضافه می‌کنیم. اگرچه infinitive دو کلمه به نظر می‌رسد، اما به عنوان یک اسم واحد عمل می‌کند، و یک اسم به طور معمول، می‌تواند به عنوان یک صفت و یا یک قید نیز باشد است، در نتیجه یک **infinitive** می‌تواند به عنوان یک صفت و یا قید نیز استفاده شود.

To forgive is divine. (اسم)

Bring a snack to eat if you get hungry. (صفت)

از طرف دیگر، یک Gerund با اضافه کردن (-ing) به انتهای یک فعل ساخته می‌شود، که می‌تواند به عنوان یک اسم استفاده شود.

Running is too difficult.

Studying the cosmos is not the same as understanding the cosmos.

بنابراین تفاوت بین Gerunds و infinitives در چیست؟

اغلب، Gerunds و infinitives را می‌توان به جای یکدیگر استفاده کرد. آن‌ها هم می‌توانند به عنوان فاعل و هم به عنوان مفعول مستقیم عمل کنند.

Living with a dog changes your outlook on life. (صحیح)

To live with a dog changes your outlook on life. (صحیح)

با این حال، Gerund ها فقط می‌توانند مفعول حرف اضافه باشند.

When I'm not fishing, I'm thinking about **fishing**.

علاوه بر این، برخی از فعل‌های متعدی فقط از infinitive ها به عنوان مفعول مستقیم در جمله استفاده می‌کنند.

I **want to break** free. (صحیح)

I **want breaking** free. (اشتباه)

برای خلاصه کردن این قسمت:

به طور کلی، از infinitive ها برای موقعیت‌هایی انتزاعی، غیر واقعی و یا موقعیت‌هایی که هنوز اتفاق نیفتاده اند، و برای موقعیت‌هایی که مشخص، واقعی و یا قبلاً اتفاق افتاده‌اند، از Gerund ها استفاده کنید.

In the mornings, I really like to exercise. (Abstract; infinitive)

This morning, I really liked exercising. (Specific; gerund)

چگونه فعل‌ها را در زبان انگلیسی صرف کنیم؟

استفاده از فعل‌ها در جمله کار آسانی نیست. آن‌ها باید زمان مورد نظر شما را نشان دهند و همچنین با فاعل مطابقت داشته باشند. هماهنگ کردن زمان فعل در جمله و تطابق آن با فاعل همان صرف فعل است. در زبان انگلیسی، چهار زمان اصلی وجود دارد که هر کدام به سه دوره زمانی تقسیم می‌شوند و دوازده زمان مختلف را ایجاد می‌کنند. در ادامه نحوه صرف هر کدام را در زمان‌های حال، گذشته و آینده را توضیح می‌دهیم.

چگونه زمان‌های ساده فعل را صرف کنیم؟

زمان‌های ساده فعل، آسان‌ترین زمان برای صرف کردن فعل است.

نحوه صرف زمان حال ساده

زمان حال ساده برای اعمالی که به طور منظم اتفاق می‌افتد یا چیزهایی که تغییر نمی‌کنند، استفاده می‌شود. این حالت با ریشه فعل ساخته می‌شود، مگر اینکه فاعل جمله سوم شخص مفرد (he, she, it) باشد که برای آن‌ها از حالت سوم شخص مفرد فعل استفاده می‌کنیم.

Kim **feels** lousy today.

I **study** every night before bed.

نحوه صرف زمان گذشته ساده

زمان گذشته ساده یک عمل واحد را که در گذشته انجام شده است و یا عادت‌هایی که دیگر انجام نمی‌شود را توصیف می‌کند. در این زمان از حالت گذشته فعل که بالاتر توضیح داده شده است استفاده می‌شود.

When I was young, I **played** in the backyard every day.

They **lost** again, and no one was surprised.

نحوه صرف زمان آینده ساده

زمان آینده ساده رویدادهایی را که هنوز اتفاق نیفتاده‌اند، مانند برنامه ریزی یا آماده سازی چیزی را توصیف می‌کند. برای صرف این حالت، کلمه (will) را به قبل از ریشه فعل اضافه می‌کنیم.

You **will study** verbs until you understand them.

Once again, history **will repeat** itself.

چگونه زمان‌های استمراری فعل را صرف کنیم؟

زمان استمراری برای رویدادهایی که در حال انجام و موقتی هستند، استفاده می‌شود. به یاد داشته باشید که فعل‌های Stative را نمی‌توان در زمان استمراری استفاده کرد.

نحوه صرف زمان حال استمراری

زمان حال استمراری اغلب در موارد زیر استفاده می‌شود:

رویدادهایی که در حال حاضر اتفاق می‌افتند.

رویدادهایی جاری و در حال اتفاق افتادن، اما موقتی.

برنامه‌هایی برای آینده‌ای نزدیک.

حال استمراری را با اضافه کردن شکل حال ساده (am, is, are) به قبل از فعل به همراه (ing-) تشکیل می‌شود.

am / is / are + [شکل حال ساده]

Tony **is sleeping** at the moment.

Later, **we're seeing** the new zombie movie. Everyone **is talking** about it!

نحوه صرف زمان گذشته استمراری

زمان گذشته استمراری رویدادهای جاری را نشان می‌دهد که در گذشته اتفاق افتاده‌اند، به ویژه آنهایی که شروع و پایان مشخصی دارند. توجه داشته باشید که گذشته استمراری فقط برای رویدادهایی استفاده می‌شود که در گذشته تکمیل و کامل شده‌اند.

گذشته استمراری را با اضافه کردن شکل گذشته ساده (was, were) به قبل از فعل به همراه (ing-) تشکیل می‌شود.

was/were + [صفت فاعلی]

They **were eating** dinner when the phone rang.

It **was raining** all day, but we still had fun indoors.

نحوه صرف زمان آینده استمراری

زمان آینده استمراری رویدادهای جاری را که در آینده اتفاق می‌افتند، و به ویژه شروع و پایان قطعی و مشخصی دارند را توصیف می‌کند.

آینده استمراری با اضافه کردن (will be) به قبل از فعل به همراه (ing-) تشکیل می‌شود.

will be + [Present Participle]

We **will be skiing** all day Saturday.

After I quit, you **will be begging** me to come back to work.

چگونه زمان‌های کامل فعل را صرف کنیم؟

زمان کامل (Perfect tense) به عنوان یکی از گیج‌کننده‌ترین زمان‌ها در زبان انگلیسی به شمار می‌آید و تمرین و مطالعه بیشتری نیاز دارد. دستورالعمل‌های استفاده از این زمان بخصوص زمان حال کامل و همچنین به خاطر ارتباط نزدیکی که با گذشته ساده دارد، تا حد زیادی خاص‌تر از سایر زمان‌هاست.

نحوه صرف زمان حال کامل

زمان حال کامل برای چند مورد خاص استفاده می‌شود، که عمدتاً به رویدادهای گذشته مرتبط است که هنوز به پایان نرسیده‌اند، که در ادامه آن‌ها را بررسی می‌کنیم:

اتفاقی‌هایی در گذشته آغاز شده اما هنوز در زمان حال ادامه است.

اقداماتی که در گذشته به طور مکرر انجام می‌شوند.

اقدامات گذشته، که برای تأکید بیشتر استفاده می‌شوند.

برای ساختن زمان حال کامل، شکل زمان حال (have, has) به حالت مفعولی فعل اضافه می‌کنیم.

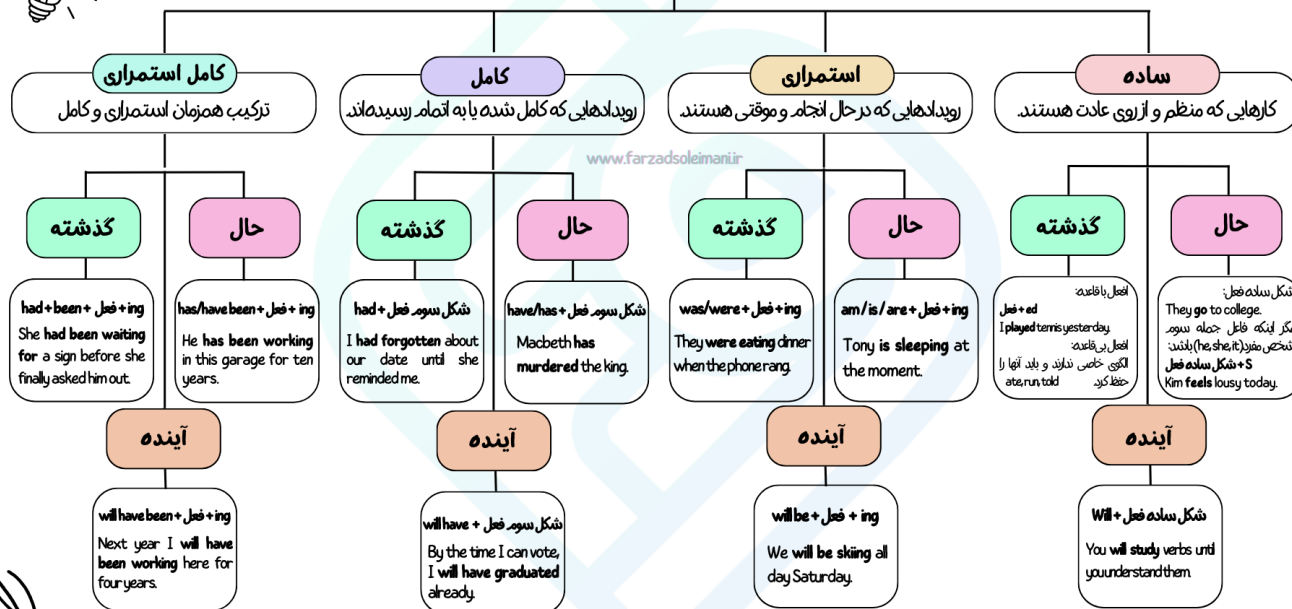
has/have + [PAST PARTICIPLE]

I've worked here since the beginning.

Macbeth has murdered the king.

صرف تمام افعال در زبان انگلیسی

نحوه صرف زمان گذشته کامل

هنگامی که یک جمله دارای دو رویداد در گذشته است، از زمان گذشته کامل استفاده می‌کنیم. گذشته کامل نشان می‌دهد که کدام یک از دو اتفاق، اول افتاده است. گذشته کامل همچنین در جملات مرکب که شامل دو عبارت هستند استفاده می‌شود تا ترتیب وقوع اتفاق‌ها را نشان دهد.

برای ساختن زمان گذشته کامل، کلمه (had) را به حالت مفعولی فعل اضافه می‌کنیم.

had + [PAST PARTICIPLE]

I **had forgotten** about our date until she reminded me.

When our plane finally landed, they **had already left** the airport.

نحوه صرف زمان آینده کامل

زمان آینده کامل به یک رویداد **ناتمام** از آینده‌ای اشاره دارد که قبلاً کامل شده است. اگر این جمله کمی گیج‌کننده است به مثال زیر توجه کنید.

فرض کنید که در حال دوچرخه‌سواری در روز شنبه هستید و تا روز یکشنبه، دوچرخه‌سواری خود را تمام خواهید کرد. پس می‌توانید بگویید:

My bike ride **will have finished** by Sunday.

به همین دلیل است که زمان آینده کامل معمولاً با بیان زمان (by Sunday) همراه می‌شود، تا معنای جمله دقیق‌تر انتقال یابد.

برای ساختن زمان آینده کامل کلمه (will have) را به حالت مفعولی فعل اضافه می‌کنیم. درضمن در زمان آینده کامل نیازی به صرف (have) نیست، زیرا برای تمام فاعل‌ها در این زمان، (have) یکی است.

will have + [PAST PARTICIPLE]

By the time I can vote, I **will have graduated** already.

We **will have stayed** together for twenty-five years in August.

چگونه زمان‌های کامل استمراری فعل را صرف کنیم؟

در کنار زمان کامل که پیچیدگی‌های خاص خودش را دارد، یکی دیگر از زمان‌های پیچیده‌تر در زبان انگلیسی، زمان کامل استمراری است. زمانی که زمان کامل و استمراری را همزمان با هم ترکیب می‌کند.

نحوه صرف زمان حال کامل استمراری

زمان حال کامل استمراری یک عمل در حال انجام را توصیف می‌کند که در گذشته آغاز شده و تا زمان حال ادامه دارد. این مورد کمی آشنا به نظر می‌رسد، زیرا این یکی از موقعیت‌هایی است که ما از زمان حال کامل نیز استفاده می‌کنیم. پس تفاوت آن‌ها در چیست؟

حال کامل و حال کامل استمراری اغلب می‌توانند به جای یکدیگر استفاده شوند، اما تفاوت بزرگ در تاکید است که در جمله انتقال می‌دهند. **حال کامل استمراری** بر رویدادی تاکید می‌کند که جاری و در حال اتفاق افتادن است، در حالی که **حال کامل** بر کارهای تکمیل‌شده تاکید دارد.

برای ساختن حال کامل استمراری، صرف فعل (**have, has**) را به همراه کلمه (**been**) به قبل از حالت فاعلی فعل اضافه می‌کنیم.

has/have + been + [PRESENT PARTICIPLE]

The town **has been mining** gold since the 1800s.

I've been locked in my closet for hours.

نحوه صرف زمان گذشته کامل استمراری

مانند گذشته کامل، زمان گذشته کامل استمراری در جملات مرکب استفاده می‌شود تا نشان دهد کدام رویداد ابتدا اتفاق افتاده است. در حالی که زمان گذشته کامل یک عمل و اتفاق را توصیف می‌کند، گذشته کامل استمراری یک عمل در حال انجام را نشان می‌دهد که قبلاً تمام شده است.

برای ساختن زمان گذشته کامل استمراری، کلمات (had been) را به قبل از حالت فاعلی فعل اضافه می‌کنیم.

had been + [PRESENT PARTICIPLE]

Until the moment our picnic began, the sun **had been shining** all day.

She **had been waiting** for a sign before she finally asked him out.

نحوه صرف زمان آینده کامل استمراری

زمان آینده کامل استمراری درست مانند زمان آینده کامل عمل می‌کند، اما با این تفاوت که یک عمل در حال انجام را نشان می‌دهد. تفاوت عمده این است که با زمان آینده کامل، رویداد به پایان رسیده است، اما با آینده کامل استمراری، رویداد هنوز در زمان در آینده اتفاق می‌افتد.

برای ساختن زمان آینده کامل استمراری، کلمات (will have been) را به قبل از حالت فاعلی فعل اضافه می‌کنیم.

will have been + [PRESENT PARTICIPLE]

In a few weeks, she **will have been studying** English for a whole year.

By 6:00, we **will have been stuck** in this elevator for four hours.

نکات تخصصی برای استفاده از فعل‌ها هنگام نوشتن و صحبت کردن

۱. برای داشتن نوشته‌ای بهتر و قوی‌تر، از فعل‌ها بیشتر از سایر کلمات استفاده کنید.

افعال فقط در دستور زبان و یا گرامر ضروری نیستند، آنها مفیدترین کلمات برای داشتن نوشته‌ای بهتر هستند. یک نوشته زمانی قوی و خوب است که تا حد امکان از کلمات کمتری در آن استفاده شود، تا یک فعل معنی مورد نظر شما را بهتر و دقیق‌تر منتقل دهد.

۲. تا جایی که می‌توانید از فعل‌های معلوم استفاده کنید.

اگرچه فعل مجهول از نظر گرامر صحیح است، اما به طور معمول، فعل‌های معلوم در جمله‌ها و نوشته‌ها ترجیح داده می‌شود. همان‌طور که بالاتر گفته شد، کلمات کمتر به معنای داشتن نوشته‌ای قوی‌تر است. نه تنها حالت معلوم فعل در نوشته بهتر به نظر می‌رسد، بلکه درک آن نیز برای خواننده آسان‌تر است زیرا فاعل در جمله در اولویت قرار دارد.

۳. به جای فعل‌های عمومی از فعل‌های خاص با معانی دقیق‌تر استفاده کنید

آخرین نکته ما دوباره از این اصل پیروی می‌کند که هر چه کلمات در نوشته کمتر باشد، نوشته شما بهتر است. به جای توصیف فعل برای رسیدن به معنای مورد نظر، سعی کنید از فعل‌های خاص با معانی دقیق‌تر استفاده کنید.

بسته جامع زبان عمومی پایه تا پیشرفته - والا